

WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

யாரும் பார்க்காதது

The Art of Attraction · 03

பெரும்பாலும் பெண்கள்தான், ஒரு ஜோடியை —
எந்த வயதினராயினும் — கடந்து செல்ல
நேரும்போது, அது பொருத்தமில்லாத ஜோடி என்று
அறிவித்துவிடுகிறார்கள்; அடுத்த கருத்து
எப்போதும் ஒன்றே: இப்போது கடந்து போன அந்த
இருவரைப் பார்த்தாயா? அவள் எவ்வளவு அசிங்கம்
— அந்த அழகான ஆளை அவள் எப்படித்தான்
பிடித்தாள்?

சந்தேகமும் ஆர்வமும் அவர்களைத்
தின்றுவிடுகின்றன; ஏனெனில் தகுதிகள்
ஒருபோதும் வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை,
அளவுகள் ஒருபோதும் அறிவிக்கப்படுவதில்லை —
காவல் வாகனங்களின் துணையுடன் செல்லும் ஒரு
பாதுகாப்பு வேன் போல: அது எதைச் சுமந்து
செல்கிறது என்று யாருக்கும் ஒருபோதும் தெரியாது.

என் எழுத்தைப் போலக் கொஞ்சம்.

ஹாஹாஹாஹாஹாஹ்.

மக்களை அறிந்துகொள்ளும் என் வழி கட்டப்பட்டது
துல்லியமாக இந்த எண்ணத்தின் மீதுதான். எந்த
அளவுக்கு என்றால், ஒரு மாலை, ஊரில் உள்ள ஒரு
கட்டடத்தின் பன்னிரண்டாவது மாடியில், நடன
விருந்து நடந்துகொண்டிருந்த மொட்டைமாடியில்,
உயரமான, பருமனான, வியர்த்திருந்த ஒரு பெண்
என்னிடம் வந்து ஒரு மெதுவான நடனத்துக்கு
அழைத்தாள்.

என்னைச் சுற்றியிருந்த பையன்கள்
பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் — நான்
அவர்களைவிடச் சிறந்தவன் என்பதால் அல்ல, நான்
எப்படி நடந்துகொள்வேன் என்று பார்ப்பதற்காக;
ஏனெனில் அவர்களில் கிட்டத்தட்ட எல்லோரும்
ஏற்கெனவே அவளை மறுத்திருந்தார்கள். அது
எனக்குத் தெரியாது.

நடனத்தின்போது பேச்சு தொடங்கியதும்,
அவளுடைய மூச்சு அவ்வளவு நன்றாக இல்லை;
ஆனால் கவனிக்காதது போல் நடித்தேன். அந்த
மாலை முழுவதும் நாங்கள் சேர்ந்து
நடனமாடினோம்; நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.
பிறகு அவளை வீடுவரை கொண்டுவிடச்
சொன்னாள்; அவளுக்கு மோட்டார் பைக் என்றால்
பயம், அதனால் அவளை மகிழ்விக்க நான் இரண்டு
கிலோமீட்டர் நடந்தேன்.

அவள் என் கன்னத்தில் முத்தமிட்டு, மறுநாள்
சந்திப்போம் என்றாள்; ஆனால் என்னை விட்டுப்
போவதற்கு முன், நான் ஒரு முன்னெடுப்பும்
செய்யாததைப் பாராட்டுவதாகச் சொன்னாள்.

இரண்டு கிலோமீட்டர் நடந்து மோட்டார் பைக்கிடம்
திரும்பினேன்; அந்த மாலையும் — அந்த
மொட்டைமாடியில் இருந்த மற்ற பெண்களும் —
இன்னும் என் தலைக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன;
எப்படியோ நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

என் நண்பர்கள் எனக்காகக் காத்திருந்தார்கள்;
எப்படிப் போனது என்று தெரிந்துகொள்ள
விரும்பினார்கள். என்னைப் பற்றிப் பேசுவது

எனக்கு ஒருபோதும் பிடித்ததில்லை என்பதை
அறிந்தவனாக, இவ்வளவு மட்டும் சொன்னேன்:
அவள் ஒரு நல்ல பெண்.

ஆனால் அவள் யார் என்று உனக்குத் தெரியுமா?
இல்லை.

தென் இத்தாலியின் மிகப் பெரிய பொறியியல்
ஆலையின் இயக்குநருடைய மகள் அவள்.
பணத்தில் மிதப்பவள்.

அதனால்?

அவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள். நான் மோட்டார்
பைக்கில் ஏறி வீட்டுக்குப் போனேன்.

ஐந்து நாட்கள் கழித்து, ஊரில் ஒரு காபிக் கடையில்
அவளைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தேன்; ஆனால்
அவள் வேறு மாதிரி இருந்தாள், மாறியிருந்தாள்.

நான் ஏன் அவளைத் தேடவில்லை என்று கேட்டாள்
— எப்படியும் அவள் எங்கே வசிக்கிறாள் என்று
எனக்குத் தெரியும், இதற்குள் அவளும் அவள்
தந்தையும் யார் என்று நான் நிச்சயமாகக்
கண்டுபிடித்திருப்பேன்.

நான் புன்னகைத்துச் சொன்னேன்: ஆனால் நான்
யார்தான் என்று உனக்குத் தெரியுமா?

அவள் நின்றாள், கண்கள் விரிய, அதிர்ந்து,
மெல்லிய குரலில் பதில் சொன்னாள்: நீ யார்?

விருந்தில் உன்னுடன் நடனமாடி, பிறகு உன்னை
வீடுவரை நடந்து கொண்டுவிட்ட ஆள்,
அவ்வளவுதான்.

இன்று, நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும்,
நாங்கள் நண்பர்களாகவே இருக்கிறோம். அவள்
திருமணம் செய்துகொண்டாள், இப்போது
பாட்டியும் ஆகிவிட்டாள்; நாங்கள்
ஒருவரையொருவர் அழைத்து வாழ்த்துகள்
பரிமாறிக்கொள்கிறோம்; இத்தனை காலத்துக்குப்
பிறகு அவள் என் கதையாடலைப் படித்து, நான்
யார் என்று கண்டுபிடித்தாள்.

இருப்பான் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்காத ஒருவன்;
ஆனால் உலகின் ஒவ்வொரு பெண்ணையும்
நடனமாட வைப்பவன்.

Ferdinando